

Potrivit schemei alternării sarcinilor pe carc am elaborat-o de comun acord, nu-i așa? te duci la Bacău, la păpuși, îmi spune șeful. La Piatra Neamț ai fost nu de mult, la Galați, așijderea, e rindul tău să mergi la păpuși.

N-am încotro, accept (ca și cum aș fi avut vreo alternativă), știu cit prețuiește șeful mișcarea păpușărească. Eu insumi, frecvent spectator al reprezentațiilor pentru prichindei, hlizindu-mă loialtă cu ei de năzbîtiile tigrișorului, elefanțelului, minzului, norișorului singuratic, broscuței și celorlalte animăluțe, păsărele, floricele, sint nevoia să mă reîntorc în anii atît de îndepărtatei mele copilării. Fie și pentru scurt timp. Fie și iluzoriu.

Șeful îmi vorbește cald și convingător despre rolul de prim rang pe care îl are teatrul de păpuși în formarea fragilei conștiințe a celor mici, dar eu nu-l mai ascult, mi s-a făcut dor de feți-frumoși și zmei.

La Bacău, băiete, îmi zic, o să fii acolo ca o sfeclă printre ridichi, cu mutra ta de conopidă pusă la ternat, la Bacău cu tine, să măninci orez cu lapte, să ronțui bombonele, să bei chefir, să te culci devreme, să nu tropăi în sală, să-ți ștergi năsucul, să spui frumos

cum te cheamă, ce-ai vrea să te faci cînd o să fii mare și pe cine iubești tu mai mult și mai mult. O să-mi lipsească, știu, vecinătatea severilor mei confrăți...

La Bacău, directorul Pușcuță, unul dintre animatorii manifestării, mă pune pe gînduri: programul începe la ora 9 dimineața; după un spectacol sau două, de regulă două, incolonarea și, la masă! După masă, recreație o oră, pe urmă spectacole, două sau trei, de regulă trei. După spectacole, discuții, în plen sau pe secțiuni. La ora zece, toată lumea în pătucuri.

Sînt repartizat la grupa mare: Dorina Tănăsescu, Alecu Popovici, Al. T. Popescu, Mihai Crișan, Iuliu Rațiu, George Genoiu... traș cu coada ochiului la grupa mică... acolo, da, ai cu cine te juca...

Trece o zi, mai sînt trei, trec două zile, au mai rămas doar două, trei zile, mai e, vai, doar una, ce repede trece timpul, și ce frumos!

Acum, că am reintrat în tăbăcita piele a personajului meu, acum, eliberat de molipsitoarea stare sârbătorească în care s-au desfășurat cele patru zile băcdoane, acum, simt nevoia să mă detașez înțelept și rece, declarin-

du-vă, sub cuvînt de onoare, următoarele

La Bacău, au venit să se înfrunte, într-o competiție cu trofee, mai mult de jumătate dintre teatrele pentru cei mici din țară.

Mult mai mult de jumătate dintre spectacolele prezentate au fost, o spun cu toată convingerea, de excelentă calitate. Atenție, „Tândărică“, se vine tare din urmă!

Deși mai puține la număr, în raport cu dramatizările, adaptările și traducerea, piesele originale scrise pentru această specie de teatru au fost de ridicată valoare.

Devine din ce în ce mai evident improprie definiția speciei ca „teatru de păpuși“. Ea, specia, este teatru de păpuși, teatru de marionete, teatru de animație, teatru de cutie magică și altele, așa încît o încercare de re-definire a speciei se impune. Se va încerca, poate la viitoarea reuniune din mai, de la Constanța. Despre acestea toate, competent și pe larg, scrie isteța mea colegă Carmen Mihaelache Popa.

Mie nu-mi rămîne decît să încerc, atît cit îmi stă în puteri, să vă conving de o emoționantă și mai rar întîlnită stare de fapt

(Continuare la p. 86)

de educând pe scenă un nou univers uman și mai ales umanismul socialist, imnul închinat vieții. Actorul se apropie de rostul său firesc. Scena devine o tribună, publicul, un element receptiv, emoțional, în slujba căruia arta își desfășoară larg aripile.

Anii 1951—1961 au fost anii în care m-am dedicat mai cu seamă rolurilor din dramaturgia noastră clasică — rolurilor din acele piese care în trecut, fiind se jucau, aveau săli goale, și care azi se bucură de aplauzele unui număr record de spectatori. Au fost anii în care am interpretat pe Vlaicu-Vodă din drama istorică cu același nume a lui Alexandru Davila, pe Ovidiu, autorul „Artei iubirii” și al elegiilor din „Tristia” și „Pontica”, exilat pe malurile Pontului Euxin, și pe Horatius, croul poveștii de dragoste tîrzie din **Fintina Blanduziei**, amîndoi evocați cu lirism și culoare de Vasile Alecsandri.

Am jucat întotdeauna însuflețit de credința că, într-o anumită împrejurare istorică, contribuția unui actor poate fi mai importantă într-un rol episodic, mic, decît ca protagonist al unui spec-

tacol clasic. Nu e nici un paradox aici, ci e vorba de sprijinirea dialectică a noului — a noului în dramaturgie — care crește și va învinge. Pentru un actor, sesizarea împrejurărilor epocii e la fel de importantă ca și pentru cercetătorul istoric sau filozof, sau pentru omul de știință.

Cînd am acceptat cîntea de a fi directorul Teatrului „Constantin Nottara”, nu m-am gîndit o clipă că voi părăsi scena lui; iar atunci cînd m-am angajat să joc sau să regizez, nu mi-a trecut prin cap că-mi voi neglija îndatoririle de conducător al instituției.

În orice caz, și ca director, și ca actor, mai presus de datotie, cu pasiune, mă străduiesc să duc mai departe tradiția teatrului de dramă, așa cum am moștenit-o de la înaintași, adăugîndu-i emoționantul suflu contemporan. Mă străduiesc să înțeleg și să tîlmăcesc cît mai bine conținutul nou pe care l-a căpătat această noțiune, azi, ca, la rîndu-mi, s-o transmit tinerelor generații de slujitori ai scenei.

Iată grija mea de căpetenie și cel mai de seamă plan al meu de viitor!

(Continuare de la p. 65)

Am avut parte de spectacolul meu personal: i-am urmărit pe artiști din sală sau din culise. I-am urmărit, cu un interes care sporea mereu, pe acești bravi mînuitori, cu brațele ridicate deasupra capului ore în șir, sau în-doizi de mijloc ore în șir, într-un efort istovitor care scapă, din păcate, celor proșani, și le-am văzut trupurile unduindu-se după mișcarea păpușii, le-am

văzut chipurile căpătînd expresia pe care doreau s-o transmită alcătuirilor din cirpe, sirme și lemn. În dorința fierbinte de a le însufleți (verbul „a însufleți” face parte din familia cuvîntului „suflet”!). I-am mai văzut bucurîndu-se deschis și sincer de succesul colegilor lor, și n-a fost delicioasă mai mare pentru mine decît să-l urmăresc pe Mircea Nicolau, cel sobru ca un prelat, țopăind de bucurie la

spectacolul ploieștenilor, l-am surprins pe placidul Radu Popovici smiorcîndu-se, lăcrimînd la reprezentăția țirgu-mureșenilor, i-am văzut pe toți aplaudindu-i frenetic pe cei laureați, într-o caldă și pură, de invidiat, solidaritate de breaslă.

Acest spectacol, al meu, spectacolul pasiunii, dragostei profesionale și solidarității, a fost cel mai bun.